

De drie kruisen

door: C.H. Mackintosh

Lucas 23:39-43

“Toen zij kwamen bij de plaats, Schedelplaats geheten, kruisigden zij Hem daar, en de boosdoeners, de een aan de rechter- en de ander aan de linkerzijde” (Luc. 23:33). Laten we eens nadenken over deze drie kruisen op Golgota. In dit korte, veelomvattende gedeelte zullen we veel waarheden ontdekken.

Het middelste kruis

Op de eerste plaats kijken we naar het middelste kruis en op Hem, die daaraan genageld is. Jezus van Nazareth. Deze gezegende Heiland had Zijn hele leven besteed in liefdewerken. Hij had zieken genezen, melaatsen gereinigd, blinden de ogen geopend, doden opgewekt, die honger hadden gespijzigd, tranen gedroogd van een weduwe, ieder vorm van menselijke nood gelenigd. Hij was altijd bereid, ieder mens in lijden oprecht meegevoel te tonen. Het was Zijn spijze de wil van God te doen en mensen goed te doen. Een heilig, vlekkeloos, volmaakt genadig mens. De enige reine vlekkeloze schoof van menselijke vrucht, ooit in deze wereld gezien. Petrus zegt: *“Een man, door God aan u bevestigd door krachten, wonderen en tekenen die God door Hem in uw midden heeft gedaan”* (Hand. 2:22). Iemand, die God volkomen verheerlijkt had op deze aarde en Hem volmaakt geopenbaard had in al Zijn wegen.

Zo was Hij, die op het middelste kruis hing. Wat had Hem daar op het kruis gebracht? Hierin leren wij een drievoudige les, of liever gezegd, hierin worden ons drie waarheden geopenbaard.

Het menselijk hart

Ten eerste leren wij hier, zoals nergens anders, wat er in het menselijk hart is voor God. Niets heeft dit zo duidelijk gemaakt als het kruis. Als we een volmaakte maatstaf willen hebben, waarmee we de wereld, het menselijk hart of de zonde willen meten, dan moeten we kijken naar het kruis van onze Heer Jezus Christus. Als we willen weten, wat de wereld is, zien we op het kruis hoe zij zich daar volledig heeft uitgesproken. Daar heeft de gevallen mensheid zich volledig geuit. Toen de mensen riepen: “Kruisig Hem, kruisig Hem”, was dat de stem van het menselijk hart, dat zo zijn ware toestand voor God openbaarde. Toen de mens de Zoon van God aan het kruis nagelde, bereikte hij het

toppunt van zijn schuld en boosheid. Toen de mens een misdadiger en moordenaar verkoos boven Christus, bewees hij daarmee, dat hij liever roof en moord had dan licht en liefde. Het kruis openbaarde dit verschrikkelijke feit en laat hierover geen twijfel bestaan.

Onze maatstaf van wat de wereld is, is vaak niet goed. Wij zijn geneigd de wereld te beoordelen, naar de manier waarmee ze ons behandelt. We spreken over haar leegheid, trouweloosheid, laagheid en bedrog, maar spiegelen dit aan onze maatstaf over de wereld en vinden het juiste peil niet. Om de juiste conclusies te trekken moeten we een volmaakte maatstaf gebruiken. En die vinden we in het kruis. Het kruis is de enige volmaakte maatstaf van de mens, de wereld, de zonde. Als we echt willen weten, wat de wereld is, dan moeten we bedenken, dat de wereld een misdadiger verkoos boven Christus en de enige volmaakte Mens tussen twee boosdoeners kruisigde.

Dat is het karakter en de toestand van de wereld waarin wij leven. De wereld openbaarde dit karakter in een kalme, goed overlegde en vastbesloten uitgevoerde actie. Daarom moeten we ons over niets verwonderen, als we iets horen over of zien van de boosheid van de wereld. Omdat de wereld in het kruisigen van de Heer der heerlijkheid, het sterkste bewijs gaf, dat ooit gegeven kon worden, van haar boosheid en schuld.

Maar zal iemand zeggen: ‘We leven nu in een andere wereld. Je kunt de tijd van Herodes en Pilatus niet vergelijken met die van nu. In elk opzicht zijn er vorderingen geboekt. De beschaving heeft de wereld mooier gemaakt en voor een groot deel van de wereld heeft het christendom zijn reinigende en verlichtende invloed op de massa gehad. Die verandering is zo groot, dat het erg onverantwoordelijk is de huidige wereld te meten naar die verschrikkelijke daad van de wereld uit de eerste eeuw’.

Maar, gelooft u echt, dat de wereld veranderd is? Is ze echt *innerlijk* verbeterd. Is ze werkelijk in *hart en wezen* anders dan toen? We geven grif toe, alles wat een vrij evangelie en een open Bijbel door de rijke genade van God heeft bewerkt. Wij danken de Here van ganser harte, voor de menigte mensen, die leefden en stierven in het geloof in Christus; en voor de velen die nu, overtuigende bewijzen afleggen van hun

oprechte gehechtheid aan de Naam, de Persoon en de zaak van Christus. Maar al geven we al deze heerlijke gevolgen graag toe, dan ben ik er nog van overtuigd, dat deze wereld nog altijd dezelfde wereld is, en dat als deze de gelegenheid kreeg, deze *nu* dezelfde daad zou doen als die in het jaar 33 in Jeruzalem.

Dat lijkt misschien wat hard en generaliserend uitgedrukt, maar is het waar? Is de naam van de Heer Jezus nu aangenamer voor de wereld dan toen de grote godsdienstige leiders uitriepen: “*Niet Hem, maar Barabbas!*” (Joh. 18:40). Probeer maar eens te spreken over die kostbare naam te midden van een gezelschap. Zal er niet spoedig gezegd worden, dat het nu niet de tijd en de plaats is om hierover te spreken. Ieder ander bekend persoon of onderwerp is wel toegestaan, maar niet over de Heer Jezus. Van dwaasheid en onzinnig praat zal men niet gauw zeggen dat dit niet de plaats en tijd is, maar wel als men probeert te spreken over de Heer.

Laat een evangelist maar eens op de straat prediken. Zal hij niet gehinderd worden? Er is wel plaats op straat voor de duivel, maar niet voor de Heer Jezus Christus. “*Niet Hem, maar Barabbas!*” Kan iemand dit ontkennen? Het staat onomstotelijk vast de wereld van nu is geen haar beter dan de wereld van toen. Het uiterlijk van de wereld is misschien veranderd, maar niet haar innerlijk vijandige gezindheid. Ze heeft misschien de heidense mantel afgelegd en bekleed met de christelijke. Maar onder die christelijke mantel kan men nog al de afschuwelijke patronen zien van het donkere heidense kleren.

Vergelijk Romeinen 1:29-31 eens met 2 Tessalonicenzen 3:1-5 en u zult dezelfde eigenschappen vinden. Het donkere heidendom in verbinding met de ‘ogenschijnlijke godsvrucht’. De grofste vormen van bederf, bedekt met de mantel van de christelijke belijdenis.

Nee, het is een noodlottige fout te menen, dat de wereld nu beter is. De wereld is bevuurd met de moord op de Zoon van God; en ze bewijst haar instemming met deze daad op elke bladzijde van haar geschiedenis, in elke fase van haar toestand. De wereld staat onder het oordeel. Haar straf is uitgesproken en de volvoering ervan nadert snel. Deze wereld is een diepe donkere snelle stroom, die voortgaat naar de poel, die brandt van vuur en zwavel. Het oordeel staat voor de deur, dat is wat de Schrift ons leert. Petrus schreef: “*zij zullen daarvan rekenschap moeten geven aan Hem, die gereed staat om levenden en doden te oordelen*” (1 Petr. 4:5). Als Hij toen al gereed stond, waarop wacht Hij dan nog? “*Hij is lankmoedig(...) daar Hij niet wil dat iemand verloren gaat, maar dat allen tot bekering komen*” (2 Petr. 3:9). Dit zijn kostbare woorden van volmaakte tederheid, een weergaloze genade, die het grote liefhebbende hart van God laten zien en van Zijn krachtige wens voor het heil van mensen.

Maar het oordeel komt. Die vreselijke dag van wraak is op komst en ondertussen klinkt de stem van de Heer Jezus, via de lippen van Zijn gezanten, die de mensen

uitnodigen om de verschrikkelijke maalstroom te ontvluchten en toevlucht te zoeken in de sterkte van Gods heil.

Gods hart

Ten tweede moeten we het kruis zien als de uitdrukking van het hart van God ten opzichte van de mens. Zoals we in het kruis, van onze geliefde Heer en Heiland, in dikke en goed leesbare letters de ware toestand van het menselijke hart voor God lezen, zo kunnen we in hetzelfde kruis even duidelijk de toestand van Gods hart ten opzichte van ons opmerken. Het kruis is de volmaakte goddelijke maatstaf van beide.

“*De speer, die Uw zijde doorboort, bracht het bloed dat redt voort*”¹. Op het kruis zien we de wondervolle ontmoeting van vijandschap en liefde, zonde en genade. De mens toonde op Golgota het toppunt van zijn vijandschap tegen God. God, geprezen zij Zijn naam, toonde de grootte van Zijn liefde. Haat en liefde ontmoeten elkaar daar, maar de liefde overwon er. Gerechtigheid en de zonde ontmoeten elkaar; gerechtigheid overwon. De zonde werd weggedaan en nu aan de opstandingzijde van het kruis, verkondigd de eeuwige Geest de blijde boodschap, dat “*zoals de zonde heeft geregeerd door de dood, zo ook de genade zou regeren door gerechtigheid tot het eeuwige leven, door Jezus Christus onze Heer*” (Rom. 5:21). Op het kruis werd de strijd gestreden en de overwinning behaald, en nu strooit een milde hand van soevereine genade, de overwinning buit ver en wijd uit.

Wilt u echt weten, wat er in het hart van God is voor de mens? Kijk dan naar het middelste kruis, waar Jezus Christus door “*de bepaalde raad en voorkennis van God uitgeleverd*” en “*door de handen van wetteloze mensen aan het kruis genageld en gedood*” (Hand. 2:23). Er is een donkere kant, maar ook een lichte kant, want God wordt erin gezien. Natuurlijk, de mens openbaarde hierdoor wie hij was, maar God stond daarboven. Ja, boven hem en boven alle machten van de aarde en duisternis die in een verschrikkelijke slagorde stonden opgesteld. Het is zoals bij Jozef en zijn broeders. Zij toonden de vijandschap van hun hart door Jozef in de put te werpen en hem aan de Ismaëlieten te verkopen. Dat was de donkere kant. Maar als we letten op de woorden van Jozef, zien we ook de lichte zijde. “*Maar weest nu niet verdrietig en ziet er niet zo ontsteld uit, omdat gij mij hierheen verkocht hebt, want om u in het leven te behouden heeft God mij voor u uit gezonden*” (Gen. 45:5). Maar tot wie werd dit woord van genade gericht? Tot gebroken harten, verslagen geesten en overtuigde gewetens. Tot mensen, die geleerd hadden te zeggen: “Wij zijn schuldig”. Alleen *zulke* mensen kunnen de waarheid begrijpen, die nu voor onze aandacht staat. Zij, die het oordeel van God over zichzelf aannemen en die erkennen, dat het kruis de maatstaf is van hun

---

¹ The very spear that pierced Thy side, Drew forth the blood to save.

schuld, kunnen het kruis waarden als de uitdrukking van Gods liefde voor mensen. Zij kunnen de heerlijke waarheid zien, dat hetzelfde kruis de haat van mensen tegen God openbaart, tevens de liefde van God voor mensen openbaart. Beide dingen gaan altijd samen. Wanneer wij eigen schuld zien en erkennen – bewezen op het kruis – dan leren wij de reinigende en vrede verkondigende kracht van dat kostbare bloed, dat ons reinigt van alle zonde. Alleen een verbroken hart en een verslagen geest kan werkelijk de wonder liefde van God op het kruis van Christus zien.

Jozef zou nooit hebben kunnen zeggen: *“Maar weest nu niet verdrietig en ziet er niet zo ontsteld uit”*, als hij dat niet bij zijn broers had gezien. En zou iemand met ongebroken hart, een onaangeraakt geweten de waarde zien van het zoenbloed van Christus of de lieflijkheid van de liefde van God? Volkomen onmogelijk.

Jozef sprak eerst zijn broeders *“bits aan”* (Gen. 42:7). Maar op hetzelfde ogenblik, dat hij in de woorden hun gebroken harten hoorde (Gen. 44:16 ev.), waren zij in een toestand om de waarde van woorden te verstaan: *“Maar weest nu niet verdrietig”*. Wanneer we helemaal terneergeslagen zijn in de tegenwoordigheid van het middelste kruis. Als we de volmaakte maatstaf zien van onze diepe persoonlijk schuld, zijn we bereid om het kruis te zien als de heerlijke openbaring van Gods liefde ten opzichte van ons. Op dat ogenblik ontsnappen we aan een schuldige wereld. We zijn gered uit de diepe donkere snelle stroom, waarover we spraken. We zijn gebracht in het heilige en vreedevolle heil van God, waar wij kunnen wandelen in het zonlicht van het gelaat van een liefdevolle Vader en kunnen de reine lucht inademen van een nieuwe schepping. *“God zij dank voor zijn onuitsprekelijke gave”* (2 Kor. 9:15).

Christus' hart

Ten derde een enkel woord over het kruis, dat ons het hart van Christus toont voor God. Wij kunnen alleen maar dit punt aanroeren, terwijl we het aan de lezer overlaten, zijn gedachten hierover te laten gaan, onder de leiding van de Heilige Geest. Het is een grote troost te weten, dat in een wereld als de onze, God tenminste door één Persoon volmaakt is verheerlijkt. Dat er één was, wiens spijze het was, de wil van God te doen, Hem te verheerlijken en Zijn werk te volbrengen. In Zijn leven en dood verheerlijkte de Heer Jezus God volkomen. Van de kribbe tot het kruis, was Zijn hart volmaakt toegewijd aan het ene grote onderwerp, de wil van God te volbrengen, wat die wil ook mocht zijn. Hij zei: *“zie, Ik kom (in de boekrol is over Mij geschreven) om uw wil te doen, O God!”* (Ps. 40:8; Hebr. 10:7). In de boekrol van Gods eeuwige raadsbesluiten, stond van de Zoon geschreven, dat ter rechter tijd, Hij in deze wereld zou komen en de wil van God zou doen. Hieraan wijdde Hij zichzelf met al de kracht van Zijn volmaakte wezen. Hiervan week Hij nooit een haarbreedte af van het begin tot het eind. Al we nu kijken naar het middelste kruis, zien we de volmaakte voltooiing van wat het hart van de Heer

Jezus vanaf het begin had vervuld – het volbrengen van de wil van God. Dat is wat ons voorgehouden wordt in Filippienzen 2: *“Want laat die gezindheid in u zijn die ook in Christus Jezus was, die in de gestalte van God zijnde het geen roof geacht heeft God gelijk te zijn, maar Zichzelf ontledigd heeft, de gestalte van een slaaf aannemend, de mensen gelijk wordend. En uiterlijk als een mens bevonden heeft Hij Zichzelf vernederd, gehoorzaam wordend tot de dood, ja, tot de kruisdood”*.

Wat een wondervolle diepten zijn er in de verborgenheid van het kruis. Wat een waarheden komen daar samen. Wat een licht straalt er van dat kruis. Wat een openbaring van harten. Het hart van de mensen voor, het hart van God voor de mens en het hart van Christus voor God! Dat alles vinden we in het kruis. Wij kunnen zien op Hem, die daar tussen twee boosdoeners hing, een schouwspel voor hemel, aarde en hel. We zien er de volmaakte maatstaf voor iedereen en alles in het hel heelal voor God. Willen we weten hoeveel God ons heeft liefgehad en Zijn afschuw van de zonde? Dan moeten we naar het kruis kijken. Willen we weten wat er in het hart van de mens is, zijn werkelijke toestand, zijn haat ten opzichte van alles, wat goddelijk is en zijn ingeboren liefde tot alles wat door en door slecht is, dan moeten we naar het kruis kijken. Willen we weten, wat de wereld is, wat de zonde is, wat de satan is? Dan moeten we naar het kruis kijken. Er is niet te vergelijken met het kruis.

Laten we nu al meer over het kruis nadenken. Het zal ons onderwerp zijn alle eeuwigheden door. Dat de Heilige Geest ons meer mag leiden in de diepten van het kruis, zodat we geheel opgaan in Hem, die daar gehangen heeft en zo gescheiden worden van de wereld, die Hem daar aan hing. Dat onze taal van het hart werkelijk mag zijn: *“Maar ik wil volstrekt niet roemen dan alleen in het kruis van onze Heer Jezus Christus, door Wie voor mij de wereld gekruisigd is en ik voor de wereld”* (Gal. 6:14).

De andere kruisen

Twee boosdoeners

We zullen nu naar de andere twee kruisen kijken en er enkele ernstige en belangrijke lessen uit kunnen leren. Het is het geïnspireerde verhaal van twee mannen die ieder aan een van de kruisen hingen. In beide mannen zien we voorbeelden van de twee klassen van mensen, waarin de menselijke familie, vanaf het begin tot het eind der tijden, is verdeeld. Namelijk:

- de aannemers en;
- de verwerpers van de Christus van God.

Zij die in Christus geloven en zij die niet geloven. Het is op de eerste plaats van groot belang te zien, dat er geen werkelijk verschil tussen beide mannen bestond. In hun natuur, geschiedenis en hun omstandigheden waren ze gelijk. Sommige uitleggers hebben hun best

gedaan om onderscheid tussen hen te maken, maar met welk doel is moeilijk te zeggen. Als het maar niet is om de schitterende genade, die uitstraalt in het verhaal van de berouwvolle dief te verduisteren. Er wordt gezegd, dat er een gebeurtenis in zijn vroegere leven moet zijn geweest, om dit wonderlijke einde te verklaren – een lichtpunt – een hoopvolle omstandigheid, waarom zijn gebed op het laatst werd verhoord. Maar de Schrift zwijgt daarover, ze geeft ons alleen het getuigenis van twee geïnspireerde schrijvers om te bewijzen, dat tot op het ogenblik, dat Lucas hem onder ons aandacht brengt, hij net als zijn metgezel de Heer aan het bespotten was. “*Ook zij die met Hem gekruisigd waren, smaadden Hem*” (Matt. 27:44; Marc. 15:32).

Dit is zonder twijfel een afdoend bewijs, dat er geen verschil bestond tussen beide misdadigers. Beiden waren veroordeelde boosdoeners en op de grens van de eeuwigheid zondigden ze allebei ook nog eens door de Zoon van God te smaden. Verschil tussen beide mannen zoeken is totaal vergeefse moeite. Ze waren gelijk in natuur, in schuld, in hun misdaden en in hun goddeloze boosheid. Er was geen verschil tot op het ogenblik, dat de pijn van overtuiging de ziel van de berouwhebbende misdadiger binnendrong. Hoe duidelijker dat wordt gezien, hoe meer de soevereine genade van God schittert in al zijn gezegende helderheid. “*want er is geen onderscheid. Want allen hebben gezondigd en komen te kort aan de heerlijkheid van God*”. “*Want er is geen onderscheid (...) want dezelfde Heer van allen is rijk jegens allen die Hem aanroepen*” (Rom. 3:22, 23; Rom. 10:12).

De enige maatstaaf waarmee de mens gemeten moet worden is de “heerlijkheid van God”. Iedereen schiet te kort aan deze heerlijkheid, zowel de beste als de slechtste mens. Er is geen onderscheid. Was het alleen een kwestie van geweten of menselijke gerechtigheid, dan zou er nog enig verschil kunnen zijn. Als het een menselijke maatstaf zou zijn, dan zou er inderdaad onderscheid kunnen bestaan. Maar dat is niet zo. Alles moet voldoen aan de heerlijkheid van God en dus is er geen onderscheid, want allen komen te kort hieraan. Maar God zij geloofd, er is een ander kant aan deze grote kwestie. Dezelfde Heer van allen is rijk jegens allen die Hem aanroepen. De rijkdommen van Gods genade strekken zich uit tot de diepste diepten van menselijke ellende en schuld. Zoals de licht van de goddelijke gerechtigheid - zoals geen ander licht zou kunnen – de menselijke schuld heeft geopenbaard, zo heeft de rijkdom van de goddelijke genade in de Persoon en het werk van Christus, volmaakt deze schuld tegemoet getreden en in geneesmiddel voorzien. Een geneesmiddel dat voldoende is om te beantwoorden aan de eisen van de goddelijke heerlijkheid. Dit is wat geïllustreerd wordt in het ontroerend mooie verhaal van de *berouwhebbende* boosdoener, dat Gods Geest alleen in Lucas, het evangelie van de God van alle genade, laat zien.

Het tweede kruis

Matteüs en Marcus stellen hem voor als een *lasterende* boosdoener. We kunnen ons nauwelijks een gedrag van lager niveau voorstellen. We zien in die evangeliën geen enkele opbeurende gedachte. Alles leek zo donker als de nacht, maar toch niet te donker om bereikt te worden door het hemelse licht dat recht naar beneden scheen door de Middelaar op het middelste kruis. Het is goed om een diep gevoel te hebben van onze ware natuurlijke toestand. Hierin kunnen we niet te diep gaan. De val van de natuur van de mens is volledig, in al zijn vormen. Hoewel allen niet zo ver zijn gegaan als de boosdoener op het kruis, hoewel alleen niet dezelfde vruchten hebben voortgebracht, hoewel allen zich niet in dezelfde afschuwelijkheden hebben gestort, dan is dat niet aan hun afzonderlijke natuur te danken. Het menselijk hart is een broeinest, waarin de kiem van iedere misdaad gevonden wordt, die ooit de bladzijden van de menselijke geschiedenis hebben bevlekt. Als dat zaad niet ontkiemd is, dan is dat niet toe te schrijven aan het verschil in bodem, maar in een verschil in de omstandigheden en *uitwendige* invloeden. Het getuigenis van de Schrift over deze grote vraag is afdoende duidelijk. “Er is geen onderscheid”. Mensen oordelen zo niet, want het stelt hen te veel op gelijke hoogte. Eigen gerechtigheid wordt bij de wortel afgesneden door de Bijbel. Maar mensen willen zich graag onderscheiden. Hij kan het niet verdragen op dezelfde hoogte geplaatst te worden, als een Maria Magdalena of een Samaritaan en dergelijke. Maar het is wel zo en het kan ook niet anders zijn. Genade maakt nu elk onderscheid gelijk en het oordeel straks maakt ze ook alle gelijk. Als we gered worden, dan is dat in het gezelschap van Maria Magdalena en de Samaritanen; als iemand verloren gaat, dan is dat in het gezelschap van gelijke mensen. Ongetwijfeld zullen er graden van heerlijkheid zijn, zoals er trappen in de straf zullen zijn. Maar wat de ware natuur en het karakter van het natuurlijk hart betreft: “Er is geen onderscheid”. “*Arglistig is het hart boven alles, ja, verderfelijk is het; wie kan het kennen?*” (Jer. 17:9). Welk hart? Het hart van een mens. Mijn hart en uw hart. “*Want uit het hart komen voort boze overleggingen, moorden, overspel, hoererijen, diefstallen, valse getuigenissen, lasteringen*” (Matt. 15:19). Uit welk hart? Uit het hart van een mens. Uit mijn hart en uw hart. Deze dingen zouden niet uit het hart kunnen komen, als zij er niet *in* waren. En als zij er *niet* uit komen, is het niet omdat ze er niet *in* zijn, maar omdat de omstandigheden zo waren dat ze er niet uitkwamen.

Dit is het duidelijk getuigenis van de Schrift en als de Geest van God begint te werken in het hart en geweten van een mens, brengt Hij het diepe gevoel en de volledige erkenning van de waarheid van dit getuigenis. Zo iemand is bereid, als zijn eigen woorden aan te nemen deze woorden: “Want ik weet dat in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont” (Rom. 7:18). Iedereen met een werkelijk verslagen geest erkent het feit van zijn totale verval. Alle kinderen van de

wijsheid, rechtvaardigen God en veroordelen zichzelf. Er is geen enkele uitzondering en dat niet alleen, maar iedere berouwvolle zondaar zal zonder enige aarzeling, zichzelf als voornaamste erkennen. Iedereen die echt onder de overtuigende kracht van de Heilige Geest gebracht is, zal zonder enig voorbehoud erkennen, dat er geen onderscheid is. Iedereen die aarzelt, dit te erkennen, moet zichzelf nog leren kennen in het licht van de heiligheid van God. Zelfs de meest beschaafde mens, zal als hij verlicht is door de Geest van God, graag a.h.w. zijn plaats innemen naast de moordenaar op het kruis. Het voorgaande naar de mate, dat het goddelijk licht dat hem beschijnt en de verborgenheden van zijn wezen openbaart, hem brengt om de diepe diepten van zijn natuur te zien. Terwijl vrienden en verwanten – buitenstaanders – die alleen oppervlakkig oordelen, misschien zeer hoog denken van zijn karakter, kan hijzelf, omdat hij beter weet door het goddelijke licht, alleen maar uitroepen: *“Ik ellendig mens”* (Rom. 7:24). *“Zie, ik ben te gering”* (Job 39:37). *“Wee mij, ik ga ten onder”* (Jes. 6:5). *“Ik ben een zondig mens”* (Luc. 5:8). Dit zijn de juiste uitspraken van iemand die berouw heeft. Alleen als we ons zo waarachtig en van harte uitspreken, zijn voorbereid om de rijkdommen van Gods genade – zoals ontvouwd in het evangelie van Jezus Christus – aan te nemen. Genade neemt werkelijke zondaars aan. *“Want de Zoon des mensen is gekomen om het verlorene te zoeken en te behouden”* (Luc. 19:10). Hoe vollediger ik mijn verloren toestand besef, mijn hopeloze verval, mijn volslagen jammerlijke toestand, hoe vollediger begrip ik kan krijgen van de volheid en kosteloosheid van Gods heil – een heil verworven door het bloed van het kruis.

Zo zien we, hoe schitterend de genade schijnt in de redding van de boosdoener op het kruis. Hierover is wat hem betreft geen misverstand mogelijk. Hij had geen goede werken om op te vertrouwen. Hij had geen werken van barmhartigheid gedaan. Van doop en avondmaal had hij nooit gehoord. Godsdienstige gebruiken, ceremoniën en instellingen hadden niets voor hem gedaan, konden dat ook niet. Zijn geval was in één woord, hopeloos. Wat kon hij nog doen? Waarheen moest hij gaan. Zijn handen en voeten waren aan het kruis vastgemaakt. Het was nutteloos om tegen hem te zeggen, doe dit of ga naar. Met zijn handen had hij, toen hij ze nog kon gebruiken, geweldsdaan gedaan. Nu waren ze aan het hout genageld en konden niets meer doen. Met zijn voeten had hij, toen ze nog vrij waren, verkeerde wegen bewandelt. Nu konden ze hem nergens meer brengen.

Maar let op. Hoewel hij zijn handen en voeten (zo onontbeerlijk voor een godsdienst van werken) niet meer kon gebruiken, zijn hart en tong waren nog vrij. En juist deze moet men gebruiken in een godsdienst van geloof. *“Want met het hart gelooft men tot gerechtigheid en met de mond belijdt men tot behoudenis”* (Rom. 10:10). Wat een kostbare woorden. Geschikt voor een boosdoener op het kruis en gepast voor elke arme, hulpeloze in de put zittende zondaar.

Want wij moeten allemaal op gelijke wijze gered worden als de moordenaar op het kruis.

Er zijn geen twee wegen naar de hemel, een weg voor de godsdienstige, voor de farizeeër en een andere weg voor de boosdoener. Er is maar één weg. Die weg is aangegeven van de troon van God naar beneden, waar de schuldige zondaar ligt, dood in zonden en misdaden. De voetsporen daarvan zijn gedrukt in verlossende liefde en voeren vandaar terug naar de troon door het kostbare verzoeningsbloed van Christus. Dit is de weg naar de hemel. Een weg geplaveid met liefde, besprenkeld met bloed en betreden door een heilige en gelukkige groep van verlorene aanbidders, vergaderd van alle einden van de aarde om het hemelse loflied te zingen: *“Het Lam, dat geslacht is, is waardig...”* (Openb. 5:12).

Het hart van de boosdoener was vrij; vrij onder de machtige werking van de Heilige Geest om zicht te richten tot de Gezegende, die naast hem hing. Diegene, die hij net nog had gesmaad. Maar nu richtte hij een berouwvolle blik naar Hem en van wie hij nu een edel getuigenis kon geven. Het is leerzaam en belangrijk om de vordering van het werk van God in de stervende boosdoener te volgen. Ja, het werk van God in iemand is altijd heel belangrijk. Het werk van de Heilige Geest *in ons* zou nooit gescheiden moeten worden van het werk van Christus *voor ons*. Zowel het een als het ander zijn gegrond op en onscheidbaar verbonden met de eeuwige raadsbesluiten van God in verbinding tot ons. Dat is wat alles zo reëel, vast en goddelijk maakt. Het is niet van mensen. Het komt van begin tot eind van God. Vanaf het prille begin van overtuiging, totdat iemand gebracht wordt in het volle licht van het heerlijk evangelie van de genade van God. De Heer zij geprezen, dat het zo is. Als het anders was en er ook maar een atoom van het scheepsel in, dat ene atoom zou het geheel te niet doen en het waardeloos maken.

Vrees jij ook God niet?

Bij de boosdoener zien we een eerste aarzelende vrucht van de heiligende werking van de Geest in de woorden tegen de andere rover: *“Vrees jij ook God niet?”* (vs. 40). Hij zegt niet: ‘Vreest jij ook de straf niet?’ De heiliging van de Geest, wordt in dit geval bewezen door de vreze des Heren en een heilige afschuw van het kwaad, omdat het kwaad is. *“De vreze des HEREN is het begin der wijsheid”* (Spr. 9:10). Er kan vrees zijn voor oordeel, vrees voor de gevolgen van de zonde, zonder dat men de zonde zelf haat. Maar waar de Geest van God werkt in het hart, brengt Hij het wezenlijke gevoel van de zonde en het oordeel daarover in het oog van God. Dit is het echte berouw. Het is een grote werkelijkheid en een noodzakelijk element in elk geval. *“Met voorbijzien dan van de tijden der onwetendheid beveelt God nu aan de mensen, dat zij zich allen overal moeten bekeren”* (Hand. 17:30). Daar kan men niet omheen of het terzijde stellen. Sommigen mogen proberen de menselijk verantwoordelijkheid weg te nemen, met de verontschuldiging van ongeschiktheid om iets recht of goed te doen; zij mogen proberen

anderen te overtuigen, dat het nutteloos is, ja, ongezond, de mensen op te roepen om berouw te hebben en te geloven, omdat de mens niets uit zichzelf kan doen; maar de kwestie is: wat is de betekenis van de woorden die Paulus uitsprak in zijn toespraak in Athene? Predikte Paulus de waarheid? Was hij gezond in het geloof. Was hij voldoende rechtzinnig in de leer? Paulus zei op een duidelijke en nadrukkelijke manier: dat God nu beveelt aan de mensen, dat zij zich *allen* overal moeten bekeren. Wil iemand zich hiervan omdraaien en beweren, dat kunnen zij niet! Wil iemand het wagen om de menselijke verantwoordelijkheid te ontkennen en een goddelijk bevel ongehoorzaam zijn? Zo ja, waar staat zo iemand dan? Op zeer gevaarlijke bodem. Als God verkondigt, dat mensen zich moeten bekeren, wee hem, die weigert dat te doen. Wee hem, die leert, dat ze niet de verantwoording hebben dat te doen.

Berouw en bekering

Laten wij enkele ogenblikken deze grote praktische kwestie onderzoeken in het licht van het Nieuwe Testament. Laten we nagaan of onze Heer en Zijn apostelen een beroep op de mensen deden, op *alle* mensen, *overal* om zich te bekeren.

Johannes predikte: *“Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen”* (Matt. 3:1). Ja, zal men zeggen: Johannes predikte tegen Israël. Een volk dat een erkende relatie had met Jahweh en daarom is deze tekst geen bewijs voor de noodzaak van bekering. Wel we halen deze tekst alleen aan om aan te tonen, dat Jood en Heiden, beiden verantwoordelijk zijn om zich te bekeren en dat de allereerste stem, die wij horen in het Nieuwe Testament zondaars oproept tot bekering. Had Johannes de Doper gelijk of ongelijk? Was het niet juist dat hij mensen opriep tot bekering? We krijgen het antwoord van iemand groter dan Johannes: *“Van toen aan begon Jezus te prediken en te zeggen: Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen”* (Matt. 4:17). Zou iemand tegen deze goddelijke Prediker durven zeggen: ‘Wij kunnen ons niet bekeren; Wij hebben geen kracht; Wij zijn niet verantwoordelijk’. Nee, mensen mogen argumenteren en redeneren en over godsdienst spreken, maar hier staat duidelijk, dat de Heer Jezus de mensen opriep zich te bekeren. Hij richt zich tot de mens als een verantwoordelijk wezen, als iemand die op gebiedende wijze geroepen wordt zichzelf en zijn wegen te oordelen, zijn zonden te belijden en berouw te hebben in stof en as. De enige juiste plaats voor een zondaar is de plaats van berouw. Als hij weigert die plaats in te nemen in de tegenwoordigheid van de goddelijke genade, zal hij gedwongen worden die plaats in te nemen in de tegenwoordigheid van het goddelijk oordeel. Dan is het berouw te laat. *“Met voorbijzien dan van de tijden der onwetendheid beveelt God nu aan de mensen, dat zij zich allen overal moeten bekeren”*.

In Handelingen 2 mogen we luisteren naar de grote toespraak van Petrus op de Pinksterdag. Het was de

vruchtbaarste toespraak ooit in deze wereld gepredikt. De prediking werd bekroond met de bekering van 3000 mensen. En wat predikte Petrus? Hij predikte Christus en riep de mensen op tot bekering. De grote apostel van de besnijdenis drong aan op bekering, op zelf oordeel en oprecht berouw voor God. *“Bekeert u, en laat ieder van u gedoopt worden in de naam van Jezus Christus tot vergeving van uw zonden, en u zult de gave van de Heilige Geest ontvangen”* (Hand. 2:38). *“Hebt dan berouw en bekeert u, opdat uw zonden worden uitgewist”* (Hand. 3:19). De kracht van de Heilige Geest zette het zegel op deze prediking en dat is voldoende.

Paulus zegt: *“hoe ik van wat nuttig was niets heb nagelaten u te verkondigen en te leren in het openbaar en in de huizen, terwijl ik zowel aan Joden als Grieken de bekering tot God en het geloof in onze Heer Jezus betuigde”* (Hand. 20:20-21). En in zijn toespraak tot Agrippa: *“Daarom, koning Agrippa, ben ik dat hemelse gezicht niet ongehoorzaam geweest, maar ik heb eerst hun die in Damaskus en in Jeruzalem waren en in het hele land van Judea en aan de volken verkondigd, dat zij berouw moesten hebben en zich tot God bekeren en werken doen, de bekering waardig”* (Hand. 26:19-20).

Wij hebben dus een veelvoud van onweerlegbare bewijzen in de Schrift. Bewijzen van een algemene en blijvende noodzaak van bekering. Geen enkel gezond godsdienstig systeem kan de verantwoordelijkheid ontkennen van de zondaar om zich tot God bekeren en werken doen, de bekering waardig. Wij zijn wat afgedwaald van ons onderwerp, maar deze uitweiding was nodig. Laten we terugkeren naar ons onderwerp.

Het geval van de berouwhebbende rover geeft een prachtige illustratie van Petrus belangrijke uitspraak: *“Hebt dan berouw en bekeert u, opdat uw zonden worden uitgewist”*. Het laat ons op een duidelijke en krachtige wijze, de ware betekenis zien, van berouw en bekering. Twee onderwerpen die zo weinig begrepen worden, en droevig vaak verduisterd zijn door verkeerde leer. Het menselijk hart is altijd bereid de goddelijke dingen verkeerd op te pakken en als valse godsdienst samengaat met deze neiging, zijn de gevolgen, als men deze dingen eenzijdig voorstelt, iets verschrikkelijks. Dat is de reden, dat als mensen opgeroepen worden door het evangelie, berouw te hebben en zich tot God te keren, dat zij menen, dat het nodig is het een of ander te gaan *doen*. Bijvoorbeeld in de vorm van lezen, bidden en verordeningen te houden en diensten bij te wonen. Zo worden ze bezig gehouden met het *doen*, in plaats van hun *toestand* te oordelen. Dat is een noodlottige fout. Het is het gevolg van een vereniging van *eigengerechtigheid* en verkeerde theologie. En dit schaadt de waarheid van God.

Het is wonderlijk de verschillende vormen te zien waarin eigengerechtigheid voorkomt. Soms is het zo subtiel, dat niemand herkent wat het eigenlijk is. Het lijkt soms op nederigheid en men spreekt uitvoerig over het kwaad en gevaar van te aanmatigend te zijn. Dan weer neemt het een andere vorm aan en spreekt

het met de taal van de ervaring, wat dikwijls niets anders is dan hevig met zich zelf bezig zijn. En weer een andere keer zit het in de afgezaagde formulieren (vormelijke uitdrukkingen) en stelselmatige godskennis – een struikelblok voor de gelovige en het graf van de goddelijke openbaring.

Wat is berouw? In beginsel is het, het volledig oordeel over zichzelf, over de voorgeschiedenis en wegen. Het is de volledige afbraak van de eigengerechtigheid en de ontdekking van de complete ondergang, verderf en het failliet. Het is het gevoel van persoonlijk slechtheid, schuld en het in gevaar zijn – een gevoel voortgebracht door de machtige werking van het Woord en de Geest van God op het hart en geweten. Het is een leed dragen over de zonde en een afschuw hebben ervan. Natuurlijk zijn er nog andere karaktertrekken en beginselen van oprecht berouw. Er is een verandering van gezindheid tegenover eigen ik, de wereld en God. Ook zijn er verschillende gradaties in de diepte en kracht van de oefening van het hart. Maar laten we ons beperken tot het meest belangrijke beginsel van berouw, dat we geïllustreerd vinden in het treffende verhaal van de berouwhebbende boosdoener, het *zelfoordeel*.

Op dit beginsel moet voortdurend de nadruk vallen. Ik ben bang, dat het jammer genoeg uit het oog is verloren in veel prediking in de huidige tijd. In onze pogingen om het evangelie eenvoudiger en gemakkelijker te maken, lopen we het gevaar te vergeten dat God beveelt aan de mensen, dat zij zich allen overal moeten bekeren. De zondaar moet door de prediking weten, dat hij een zondaar is, een verloren en schuldige zondaar, die de hel verdient. Hij moet voelen, dat de zonde iets vreselijks is in het oog van God, dat het zo verschrikkelijk was, dat niets anders dan de dood van Christus die kon verzoenen. Dat zonde zo iets verschrikkelijks is, dat allen die niet verzoent sterven, veroordeeld worden een treurige nooit eindigende eeuwigheid moeten doorbrengen in de poel, die brandt van vuur en zwavel.

Zit er iets verdienstelijks in zo'n berouw? Is er iets om op te bouwen of in te roemen? Heeft het iets te doen met de basis van onze gerechtigheid of onze aanneming bij God? Je kunt op dezelfde manier wel vragen of iemands faillissement de basis kan vormen voor zijn krediet of toekomstig fortuin? Nee, natuurlijk niet. Berouw in de diepste en krachtigste vorm heeft niets te maken met de basis van vergeving. Hoe kunnen de gevoelens van een drenkeling iets te doen hebben met de reddingsboot, die hem redt? Of hoe kan de doodsangst van iemand in een brandend huis iets te doen hebben met de brandtrap, waarlangs hij afdaalt uit de brand?

Wij toch terecht

Als we kijken naar de boosdoener op kruis, die zegt: *“Vrees jij ook God niet, daar jij in hetzelfde oordeel bent? En wij toch terecht, want wij ontvangen wat onze daden waard zijn”* (vs. 40, 41), horen we hierin de woorden van oprecht berouw. Hij zegt: *“wij toch terecht”*. Hij voelde en erkende daarmee, dat hij

rechtvaardig veroordeeld was, dat hij ontving wat zijn daden waard waren. Was daar iets verdienstelijks in? Nee. Het was zelfoordeel. Het was het oordeel over zijn wegen, het gevoel van schuld. En dat was goed. Het was de vrucht van het werk van de Geest in zijn hart en het stelde hem in staat het heil van God te waarderen. Maar het erkennen van het rechtvaardig oordeel en het gevoel van schuld, kan op geen enkele manier meewerken aan de gerechtigheid voor God.

Toch moet er berouw zijn en hoe dieper hoe beter. Het is goed dat de ploeg zijn werk doet om het braakliggende land open te breken en diepe voren te trekken, waarin het zaad van het Woord wortel kan schieten. Ik geloof niet, dat ooit iemand heeft moeten klagen, dat de ploegschaar te diep in de grond is gedrongen. Nee, we kunnen er zeker van zijn, dat hoe beter wij ons eigen verval inzien, hoe beter wij de gerechtigheid van God waarderen, die door het geloof in Jezus Christus tot allen, en over allen die geloven (Rom. 3:22).

En laten we goed begrijpen, berouw hebben is niet dit of dat doen. Wat deed de boosdoener? Wat kon hij doen? Hij kon niets bewegen. En toch had hij oprecht berouw en sprak dat uit in woorden van zelfoordeel.

Deze echter heeft niets onbehoorlijks gedaan

En wat volgt daarna? Wat is de goddelijke volgorde? Berouw hebben en zich God bekeren (Hand. 26:20). Het is de ontdekking van het eigen ik en zijn vervallen toestand en de ontdekking van God en Zijn geneesmiddel. Het is mijzelf veroordelen en God rechtvaardigen. Het is de ontdekking van de leegheid van het eigen ik en de volheid van Christus. Dit alles komt uit in de woorden van de boosdoener op het kruis. Nadat hij gesproken heeft over zijn eigen rechtvaardig oordeel, keert hij zich naar de Persoon die naast hem hangt en geeft dit mooie getuigenis: *“Deze echter heeft niets onbehoorlijks gedaan”* (vs. 41). Hiermee spreekt hij de hele wereld vierkant tegen. Hij staat hierin tegenover de hogepriesters, oversten en schriftgeleerden, die de Heilige als een boosdoener hadden overgeleverd. Zij hadden gezegd: *“Indien Hij geen boosdoener was, zouden wij Hem niet aan u overleveren!”* (Joh. 18:30). Maar deze boosdoener getuigt door zijn woorden van de vlekkeloze mensheid van de Heer Jezus Christus. Dat is de basiswaarheid van *“de verborgenheid van de godsvrucht”* (1 Tim. 3:16). Hij keert zich van een schuldig eigen ik naar een vlekkeloze Christus en getuigt tegen de wereld, dat zij een verschrikkelijke fout heeft gemaakt door de Heer der heerlijkheid te kruisigen.

Was dat niet een goed werk? Ja, het was het mooiste wat een sterveling aan God kon bewijzen. Je kunt miljoenen aan liefdadigheid uitgeven; je kunt de werelddelen doorkruisen uit mensenliefde; je kunt je leven toewijden in godsdienstige dingen, maar al deze dingen zijn maar een stofje op de weegschaal vergeleken met dit woord van deze oprechte door de Geest geleerde getuigenis aan Gods geliefde Zoon. Deze boosdoener kon niets doen of geven, maar aan

hem werd het voorrecht gegeven, dat ook maar iemand kon ten deel vallen, te getuigen van Christus, terwijl de hele wereld Hem uitgeworpen had. Een van Zijn discipelen had Hem verloochend, een ander had Hem voor 30 zilverlingen verkocht en allen hadden Hem verlaten, maar deze boosdoener kon zo van Hem getuigen. Als alles vergeten is wat mensen gedaan hebben, zal toch dit niet vergeten worden.

Denk aan mij

Maar er zijn nog meer lessen te leren in deze geschiedenis. De boosdoener getuigt niet alleen van de vlekkeloze mensheid van Christus, maar Hij erkent Hem ook als Heer en Koning. En hij doet dat op een ogenblik en in omstandigheden, die naar menselijke gedachten geen enkel uitzicht was op een heerschappij of koningschap. Hij zei: *“Jezus, denk aan mij, wanneer U in uw koninkrijk komt”* (vs. 42).

Stel u het zich voor, een ogenblik daarvoor smaadde hij de stervende Heiland nog en nu erkent Hij Hem als de Heer en Koning. Dat was Gods werk. Dit was ware bekering, een zich keren tot God. *“Jezus, denk aan mij”*. Wat een kostbare woorden die een waardeloze, de hel verdienende schuldige zondaar verbinden met de goddelijke Heiland, door dat ene woordje ‘denk’. Dit was eeuwig leven. Een Heiland en een zondaar samen verbonden is eeuwig heil. Niets is er ook eenvoudiger. We kunnen praten over werken die nodig zijn, gevoelens die moet hebben of ervaring die men moet doormaken. Maar hier vinden we het in goddelijke eenvoud en orde. Eerst een oprecht uitgesproken berouw in de woorden *“wij toch terecht”* en dan het heerlijk gevolg van de bekering in het eenvoudige maar krachtige woord: *“Jezus, denk aan mij”*.

Vandaag

Wat is het goddelijke antwoord op de vraag van de boosdoener? *“Voorwaar, Ik zeg u: vandaag zult u met Mij in het paradijs zijn”* (vs. 43). Het is alsof de Heiland zegt tegen hem: ‘Je hoeft niet te wachten op de heerlijkheid van het koninkrijk, vandaag nog mag je al genieten in de heerlijkheid. Je zult bij mij zijn in dat heerlijke paradijs om de volle gemeenschap te genieten met mij, lang voordat de heerlijkheid van het koninkrijk ontvouwd zal worden’. Geliefde Heiland, zo is uw weergaloze genade. Niet één berispelend woord over wat er nog maar net gebeurd was. Zelfs geen vermanende blik. O nee, zo iets gebeurde er niet. De boosdoener had gezegd: *“wij toch terecht”*, dat was genoeg geweest. Het moest gezegd worden, maar het was genoeg. *“Een verbroken en verbrijzeld hart veracht Gij niet, o God”* (Ps. 51:19). Nee, Hij veracht dat niet, maar Hij giet daarin uit de rijke en kostbare troost van Zijn genade en vergevende liefde. Het is een vreugde voor God een berouwvolle zondaar te vergeven en niemand anders dan een berouwvolle zondaar kan de vergeving van God genieten.

“vandaag zult u met Mij in het paradijs zijn”. In deze woorden ontvouwen zich in goddelijke glans de heerlijkheden van een tegenwoordige, persoonlijke en

volmaakte redding voor de blik van een verbaasde rover. Hierin zit niets over doen, geven, voelen of iets anders, dat de blik zou kunnen richten op het eigen ik. Voortaan moet het oog naar omhoog gericht en gevestigd zijn op de kostbare Heiland, die Hem naar het paradijs brengt.

Ongetwijfeld zal de boosdoener nooit vergeten, wat een zondaar hij geweest was. Hij zal nooit zijn schuld en boosheid vergeten. Hij zal zich het verleden blijven herinneren. Hoe zou het anders kunnen? Zullen wij het ons niet herinneren in de toekomst? Zeker niet. Maar iedere herinnering aan het verleden zal alleen bijdragen aan de hoogte van de lof, die het hart zal uitstorten als we denken aan de genade die uitstraalt in de woorden: *“Want Ik zal jegens hun ongerechtigheden genadig zijn en hun zonden zal Ik geenszins meer gedenken”* (Hebr. 8:12; 1:-17). Dat is de goddelijke vergeving. God zal nooit zinspelen op die zonden, die te niet zijn gedaan door het bloed van het kruis. Nooit, nee nooit. Hij heeft ze achter Zijn rug geworpen voor eeuwig. Zij zijn als lood gezonken in geweldige wateren (Ex. 15:10). Zijn heerlijke Naam zij geloofd.

Het derde kruis

Maar nu moeten we nog een kort ogenblik kijken naar het derde kruis. Wat zien we daar: een schuldige zondaar? Dat niet alleen. Dat was de berouwvolle boosdoener ook geweest. Zij waren dezelfde verloren toestand. Niemand hoeft verloren te gaan omdat hij een zondaar is. Christus is in de wereld gekomen om de verlorene te zoeken en te behouden.

Maar wat zien we op dat derde kruis? We zien een *ongelovige* zondaar. Dit is heel ernstig. We kunnen zonder aarzeling zeggen, dat als hij net als zijn metgezel zich gewend had tot de genade van de Heer Jezus, hij ook hetzelfde antwoord zou hebben ontvangen. Er was genade in het hart van de Heer om zowel de één als de ander aan te nemen. Maar hij had die niet nodig, hij wilde niet. Hij had geen berouw of geloof. De donkere schaduwen van de dood zouden over hem komen en de nog donkerdere verschrikkingen wachten op hem.

Hij kwam om, op een armslengte van de Heiland. Wat een vreselijke gedachte, wie kan dat begrijpen? Wei kan het verschil zien tussen deze beide mensen op een kruis? Het verschil lag in één punt; maar dat ene punt had gevolgen van eeuwig belang. Dat ene punt was de aanneming of verwerping van de Zoon van God. Geloven of niet geloven in Diegene die daar tussen hen hing, even dicht bij de één als bij de ander. Er was geen verschil in hun natuur, in hun toestand of in hun omstandigheden. Het grote verschil lag in het feit, dat de één geloofde en de ander niet; een kon zeggen: *“Jezus, denk aan mij”* en de ander: *“Indien Gij de Christus zijt”* (SV). Wat een tegenstelling. Wat een afschuwelijke kloof tussen beide, die in elk ander opzicht zo gelijk waren, zo dicht bij elkaar en zo dicht bij de goddelijke Heiland.

Dit verschil is hetzelfde in alle gevallen, overal en te alle tijde. Deze ene eenvoudige maar ernstige vraag voor iedereen is deze: “Wat is uw relatie ten opzichte van Christus? Daar hangt alles vanaf, voor tijd en eeuwigheid. Ben ik in Christus of ben ik dan niet?”

De beide boosdoeners vertegenwoordigen de twee groet groepen, waarin de mensheid is verdeeld. Deze twee groepen bestaan vanaf de dagen van Kaïn en Abel tot op heden. De Christus van God is de ene grote en beslissende toetssteen voor beide groepen. Alle verschillende karakters, maatschappelijke posities, soorten, rassen, klassen, gezindten, partijen waarin de menselijke familie verdeeld is, is geweest, zal verdeeld worden – allen vallen onder deze vraag – in of buiten Christus.

Natuurlijk in het geval van de boosdoeners wordt de zaak zo scherp gesteld, dat we het met een oogopslag kunnen zien. Maar het is voor iedereen hetzelfde. De Persoon van Christus is de enige grote grenslijn tussen de nieuwe schepping en de oude; het koninkrijk van God en dat van satan; de kinderen van het licht en de kinderen van de duisternis; en deze grenslijn strekt zich uit tot in de eeuwigheid. Wat zegt u van deze dingen? Aan welke kant staat u? Bent u als de berouwvolle boosdoener met Christus verbonden door een eenvoudig geloof? Of spreekt u als de andere twijfelend en of verstandelijk: “*Indien*”. Hoe staat het met u? Stel deze vraag niet uit en kom zoals u bent tot Jezus, die voor u op dat kruis gehangen heeft.

Oorsprong: [Miscellaneous writings book 6-107](#)

Titel: [The Three Crosses](#)

Oude Sporen 2009

